

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

Πώς εξετελείτο άρχαίως ή ποινή του θανάτου.—Τό μαρτύριο τής 'Ελένης Ζιλέ.—'Ο καλοκάγαθος δόκτωρ Γκιλλοτίνος.— Αί περί θανατικής ποινης προτάσεις του όστίν Συνακτική Συνέλευσις.—'Η Γκιλλοτίνα.—'Ο πρώτος της καταδικαστα- Δι ή και τό πρώτο της θύμα.—'Ο Τοβίας Σμιθ, αϊ λαμπρότου του, τή όργια του κτλ. κτλ.

Κατά τή πρώτη έτη τής άπελευθερωθείσης 'Ελλάδος ή ληστεία έλυμαίνετο την χώρα άγριώτερον ή τάχα. 'Ητο ή έποχή που ένέ- πνευσεν εις τών 'Εδμόνδων 'Αμπτού τό πασίγνωστον εκείνου και τόνον έπιζητήμιον δια την 'Ελλάδα βιβλίον του < 'Ο Βασιλεύς των 'Ορέων>. 'Η Δικαιοσύνη έδωσε τότε εις ενεργειαν τό φοβερώτερον όπλον της, την Λαίμητόμον. 'Επί μικρού πολεμικού πλοίου εφορτώθη ή έρυ- θαά μηχανή, έπεβίβασθησαν οι όθιμοι φρουροί υπό ίσχυράς κοινοτάδας, και έτσι ή λαίμητομος περιήρθε από επαρχίας εις επαρχίαν. Οι καταδικασόμενοι, μετα πρόχειρον διαδικασίαν, λησται έκαταρομήνον, ει δυνατόν, εις τών τόπων τής διαπράξεως των έγκλημάτων των ή εις τών γειτονικών. 'Ο παραδειγματισμός έ- λησσε τωραρον έπιρροήν εις τας ψυχάς των θεατών και συντόμως ή ληστεία κατασταλή.

Πιστεύεται γενικώς ότι ο δόκτωρ Γκιλλοτίνος ύπήρξεν ο έφευρέ- της του ανατριχιαστικού μηχανήματος, τό όποϊον άπέκοψε και κε- φαλάς βασιλευσαν τά βασιλεύοντα. Τοϋτο όμως δεν εινε άληθές, ως δεν εινε άληθές τό πιστευόμενον ότι ούτος πρώτος έκαταρομήθη από την λαίμητομον.

'Ο δόκτωρ Γκιλλοτίνος εγεννήθη τή 1788 εις τό Σαιντ τής Γαλλίας, εις τας γαλατίας όθας τής Σααράν, όπου και έζησε μέχρι περαστος των Πανεπιστημικών των σπουδών. Κατ' άρχάς εζηήσασε τό ιατρικόν του επάγγελμα εις Ρέις, κατόπιν όμως έπήγε εις τό Παρίσι, όπου εβρολοώθησεν με πολλήν επιτυχίαν τό σταδίον του. Κατά την έποχήν τής Γαλλικής 'Επαναστάσεως εβελέγη βουλευτής τής επαρχίας του. 'Ητο τότε 50 έτών και έφημζετο ως βου- λευτής σώφρων, ζωηρός ενδιαφερόμενος δια τό καλόν τής πατρίδος του, κομικός και μετριοφρων. Κατά τας διαφόρους περιόδους τής όξύτητος των παθών, ο δόκτωρ Γκιλλοτίνος εδείχνετο μετριοπα- θής και δεν έπεδοκίμαζε τας άντεδύσεις και τας άκρότητας των συναδέλφων του. Φιλάνθρωπος ως ήτο, άπεχθάνετο τας βανδύσας και τας χροσφυ- γίας, αϊ όποιαί κατά την τρομακνν έκίνητη έπο- χήν ήσαν συνήθειαι, καθημερινάί.

Εις τό Παρίσι και εις άλλας μεγάλας πόλεις τής Γαλλίας, όπου τό έργον του δημόσιον εξετελείτο από διαφόρους εκκαλιτέχνας του θανάτου—όπως τούς ονόμαζαν αϊ έφημερίδες—αϊ κεφαλαία ποιναί έτε- λελούντο αμετα κρημνιστόν. 'Αλλ' εις τας μικράς επαρχιακάς πόλεις ο ρόλος του δημόσιον άντετίθετο εις τών τυχόνων άνταρτήν χαράτην, γενναίως άμει- βόμενον και έν άνησιν έπιτασοόμενον υπό των άρχών.

'Αγριον και θηριώδες ειναι τό παράδειγμα του μαρτυρίου μιας κορης 22 έτών, τής 'Ελένης Ζιλέ. καταδικασθείσης εις θάνατον. 'Η νέα άντη, όρα- σιότη ησανθή, ωδηγήθη εις τό ιακρίμα περιστοιχι- ζομένη από δύο ιερείς 'Ησούτας και δύο καπου- τίνους, άκολουθουμένη από τών δήμιον, ο όποϊος ίδών τό άπειρον πλήθος των περιών, ήρξατο νά έπικαλείται έκ των προτέγων την έπιτέκναι των έν περιπτώσει άνεπιτηδείτητος. Ξάν συναχόμενος νέσθος μελοδρόμους ήλπίτουσε την συγκρατήσασιν του κοινοϋ: —'Θά χάμω δε, μη ποϋδ γιγ νά σά; ευχαριστήσω>.

'Ο άθλιος εκείνος δήμιος ελεν επίσης εξομολογήθη εις τών ιερέα τό ίδιο ποϋν, για νά τονώσθ τό θάρρος του. 'Εν τούτοις έστρεψε σόχορμος. 'Εδικαιολογήσε δε διά τό τρομοϋλισμα των μελών του ίσχυρίζόμενος ότι ελεχ πορτών από τρημέρου και καθικέτασε τό πλήθος νά τον συγχωρήσθ διά τούτο. 'Επειτα έγονιτίζε πρό τής δυστυχισμένης καταδίωχ, ζητών έκ των προτέγων συγγώνων για τό κακό που έμιαλε νά τής κορη και έκλιπαρών τας εύλογίας των πατόδων.

'Ιδού τέλος έτοιμος ο δήμιος; 'Όφειλε ν' άποκόψη τό φράσι κεφαλή τής κορης, άλλ' εις τό πρώτο κτύπημα δεν έπέχεσε παρά νά τής σπάσθ τό στήν. 'Ο λαός σφυρίζει και πετ άδιάμα έναντίον του δημίου, ο όποϊος άπορρίπτει τον πέλεκυν και ζηει ν' άποθάνη άντι τής καταδικασθείσης!

Τότε μία γυναίκα του λαού, μία μέγαρη, πηδή έπί του ιακρίω- ματος. Ειναι ή σύζυγος του δημίου. 'Αρτάζει τό τοκοϋρι και τό δίδει πάλι στον άντρα της; έξορκίζοντας αυτόν νά έξακολουθήσθ. 'Εκείνος σσναίνει, χυσιλά έκ νέου την κατάδίωχ και τής σπάει την δεξιάν όμωπλάτην. 'Αλλα σφυρίγματα και χαλάξ έλθόν. 'Ο δήμιος έντρομος τρέπεται εις σφυγν. 'Η γυναίκα τον τον άντικαθιστά, προσπαθει ν' άποτελειώσθ την δυστυχισμένην με λακίματα και έπειδή ή 'Ελένη Ζιλέ δεν πεθαίνει, ή μέγαρη ή τής πενήθ ένα σχοινί στο λαίμο και την τραβή από τό ιακρίωμα εις τό έδαφος, όπου γο-

ναίζει επάνω στο στήθος της και προσπαθει νά τής κόψη τό λαίμο μ' ένα τεράστιο ψαλίδι!

Τότε οι 'Ησούται και οι Καπουτινοί σκεπάζουν τά μάτια των με τας παλάμας, τό πλήθος έξαγρωθάν σσκαίνων την μέγαρη και τών δήμιον τών όποϊον άνεμύρισε και περιφέρει τας κεφαλάς των έπάνω εις ύψηλά κονάρια. 'Η ιστορία δεν μας λέγει τί άπέγινε ή 'Ελένη Ζιλέ. 'Αλλ' ειναι δυνατόν νά έπέγρησ έπειτα από ένα τέτοιον μαρτύριον;..

Τό γεγονός τούτο και άλλα παρόμοια έπροξένησαν ίσχυράν έπί- δρασιν εις τών δόκτωρα Γκιλλοτίνον. Την 10ην 'Οκτωβρίου 1789 ύπέβαλε εις την Συνακτική Συνέλευσιν την ακόλουθον πρόταση: «Τά όμοϊου είδους έγκλήματα θά τιμωρουνται με την άντην ποι- νην, οιαδήποτε και άν ειναι ή κοινωνική τάξς των καταδικασ- μένων>.

Μετα πέντε εβδομάδας ο Γκιλλοτίνος παρουσίαζε πρό τής Συνα- κτικής και την ακόλουθον συμπληρωματικήν πρόταση...

«Τών καταδικασόμενων εις θάνατον θ' άποκόπεται ή κεφαλή δι' ένος άπλοϋ μηχανήματος>.

'Η συζήτης; επί τής προτάσεως άνεβλήθη. Αλλά μετ' έν έτος κατέστη νόμος; και έδεδή εις τών Ποινικών Κώδικα, διατυπωθείσα ως έξης: «Τών καταδικασόμενων εις θάνατον άποκόπεται ή κεφαλήν. 'Επο- μένος ή θάνασις του Γκιλλοτίνου όφειλεται εις την φρασιν ταύτην και μόνην: «δι' ένος άπλοϋ μηχανήματος>. Αλλά τό άπλοϋ μηχανήμα, τό όποϊον έβρετε νά έφευρεθή, ήρξατο να διασκαδίζη τού; δημοσιογράφους τής έποχής; και τό κοινόν, κάποιος δε άγνωστος εύθυμογράφος; έδωσε τό όνομα Γκιλλοτίνα εις την περιφρων μηχανήν, ή όποια ήτο άκόμη έν σχεδίω. Τό όνομα έπισσε. 'Η Γκιλλοτίνα δεν ύπήρχεν άκόμη και ήτο ήδη ένδοξος!..

'Ο δόκτωρ Γκιλλοτίνος ούδέποτε έπεχειρήσε νά έπινοήσθ τό «άπλοϋ μηχανήμα» τής φιλαν- θρώπου προτάσεως. 'Η Γαλλική Κυβέρνησις, διά την κατασκευήν του μηχανήματος, άπετανή εις τών δόκτωρα 'Αντωνίον Λουί, χειροϋγον τον φυλακών Σαλπεντιέρης, όστις προσέτιθη νά πραγματοποιή ή επιστημονική; την έπιθύμηαν των άρχών. 'Η πρακτική έκτέλεσις άνετέθη εις κάποιον Γκρουίνου, ζυλοουργόν, όστις καθήσασε προϋπο- λογισμών των έξόδων τά όποια θ' άπήτει ή κατα-σκευή μιας λαίμητομου. 'Εζήτησε 5.660 φράγκα, ύπέσχετο όμως ότι τό μηχανήμα θά ήτο στερεώ- τατον και θά διήρκει τουλάχιστον πέννην ή χρόνια.

'Η Κυβέρνησις, ετρούσα την τιμήν του Γκρουίνου πολύ μεγάλην, έδέχθη τας προτάσεις ένός Γερ-μανου όνομαζόμενου Τοβία Σμιθ, κατασκευαστού.. κλειδομυθάλον! Ούτος, έργασθείς μιαν εβδομάδα

και πληρωθείς με 824 φράγκα κατασκεύασε μιαν τελειαν μηχανήν. Τά πρώτα πειράματα εγενιναν επί τριών πτωχόνων εις τό προαί-λιον τής Σαλπεντιέρης, την 15ην 'Απριλίου 1792 επί παρουσί- ας του δόκτωρος Γκιλλοτίνου και μερικόν άλλων ιατρών. Μετά δέκα ήμέ-ρας τό μηχανήμα του Τοβία Σμιθ έχρησιμοποίητο όνόπιον άπειρον πλήθος; εις την ιστορικήν πλατείαν τής Γρέβης, ή όποια ήτο τότε ο συνήθης τόπος των θανατικών έκτελέσεων. Ο πρώτος πελτέης τής λαίμητομου ύπήρξε κάποιος 'Ιάκωβος Πελετιέ, ληστής...

'Από τής ήμέρας εκείνης έγένετο πολύ; λόγος διά την Γκιλλοτίναν και έλάχιστος διά τών δόκτωρα Γκιλλοτίνον.

'Ο φιλάνθρωπος ιατρός έπέρασε την έποχήν τής Τρομοκρατίας άρβαρής προστατευόμενος ίσο; από την έπονομασθειαν «κόρνηνον». 'Εζησε μετ' ταύτα πολλά έτη, έξακόων εύδύσας τό ιατρικόν επάγ- γελμα, πάντοτε όμως φέρον τή ίχνη τής όλψεως; εις την μορφήν του, βαρέως φέρον τό ότι 'ν όνομα του συνεδέθη με τό «άπλοϋν μη- χάνημα», εις τό όποϊον όφειλε την θλιβεράν δόξαν του.

'Ο δόκτωρ Γκιλλοτίνος, αγαπόμενος; και τιμώμενος από την πε- λαιαν του, άπέθανε την 20ην Μαρτίου 1814 έξ άνδρακος.

'Ο Τοβίας Σμιθ, ο έργοσασαύτης; κλειδομυθάλον και... λαί-μητομος, ήτο και περιφρων; γληνίζης; τής έποχής του. 'Εκ τής έρ- γασίας του ελεχ κεροσις ίκαυήν περιουσίαν, την όποϊαν άπεράσισε νά διασπαθή με τών άπολυμωτικόν τρόπον. 'Ο άνθρώπος; των μηχανήματων του θανάτου άγαπούσε τρομαρά; την ζωήν.

Κατά τό 1800, εις τό σαλονί τής όδοϋ Γκρασσάν, έγέννησε την φημιμόνην χοροΐταν Σαμουέλι, προστατευομένην του νεαρού δι- πλωμάτου Εύγενίου ντε Μπαρναί, και την άρσενική με πά-

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΗΣΙΣ

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

Τὸν πιστικὸν τὸν Ζαχαριὰ ρωτοῦν οἱ σύντροφοί του.
 —Τ' ἔχουν τὰ χεῖλια σου, Ζαχί, κ' εἶναι βαθιά βαμμένα ;...
 Μὴν ἔφαες χαμοκέρασα, μὴν ἔφαες βάτου μουθάρη,
 Μὴν τάρναρες μὲ τὴ βαφή ποῦ βάφεις καὶ τ' ἀρνιά σου ;
 —Ὅδ' ἀπὸ χαμοκέρασα, ὀδὸ ἀπὸ μούρα ἐβάρηνα.
 Ὅδ' ἀπὸ ἐκείνην τὴ βαφή ποῦ βάφο καὶ τ' ἀρνιά μου.
 Ἄκουστε με, μαρὲ ποιδία, νὰ οὐς τὸ μολογῆσο.
 Ἄς τοὺς ἴσκιους καὶ ἴς τοὺς ἔλατους κόφουσα τὴν κοπή μου,
 Καὶ τὰ μαλλιά ἦταν κόκκινα καὶ βάραν τὰ ψαλλίδια.
 Νὰ τὴν βοσκήσω ἴς τὰ χλωρά τὰ ριζοβούνια βγαλῶν
 Καὶ τὰ χορτάρια κόκκινα τόρρα κ' οὐτὰ βαμμένα.
 Κατέβηκα ἴς τὸν ποταμὸ νὰ τὴν περιποτίσω
 Κ' εὐρὰ καὶ τὸ νερά θολά καὶ κόκκινα βαμμένα
 Παύρου τὴν ἀροποταμιά καὶ φτάνω ἴς ἀροβούνι,
 Ἐκεῖ ἴσκιος βγαίνει τὸ νερὸ κ' ὄπου νὲ ὀ καταγῶς του,
 Κ' εἶδα κορασιὸ ὀπώκαρτε κ' ἔπινε μὲ τὰ χεῖλια,
 Κ' εἶχε τὰ χεῖλια κόκκινα σὰν μὲ βαφή βαμμένα
 Καὶ ἴς ὄσες βήσες ἐσκυρτε νὰ πῆ ἴς ὄσα ποτάμια,
 Ἐβάραν ὄλα τὰ νερά ἔβαψιν νὰ χορτάρια,
 Ἐβάραν καὶ τὰ πρόβατα, ἔβαψιν τὰ ψαλλίδια.
 Ἀπαρτάω τὸ ραβδί, κρημάω τὸν ἀράγ μου ;
 Τὴν κορὴν ἐμπάζω ὄχ' τὰ μαλλιά καὶ τὴν φιλω ἴς τὰ χεῖλια,
 Κ' ἔβαψαν καὶ τὰ χεῖλια μου.

(Τσαρούδια τῆς Στάτης) Κώστας Κρυστάλλος

Η ΦΤΩΧΗ

Δειλὴ ξαίνει οἱ δὲ βασιλεῖς ἐμπρὸς τοῦ νὰ προβαῖν
 μὴ μαροματὰ κορασιὰ φτωχὴ καὶ λυπημένη,
 τὰ φρεσὶ τῆς πόδια τὰ μικρὰ φαίνονται γυμνωμένα
 κ' ἔχει σκὰ στήθη τῆς ἐμπρὸς τὰ χεῖρα σταυρωμένα.
 Ὁ βασιλεὺς ἐσκαιτικὸς τὰ κάλλη τῆς θαυμάζει
 κ' εὐθὺς σιμά του μὲ γλυκὸ χαμογέλο τὴν κραεῖ.
 Τριγυρὸν τοῦ ἀντροῦ λαὸς μ' ἀγαπᾷ ψυθυρεῖ :
 «Σὰν τὴν ἀγούλα εἶναι γλυκιά τὴν ὄρα ποῦ φωτίζει.»
 Ποιὸς τοῦ χερσιὸ τῆς τοῦ λευκοῦ τῆς ἐκαινεὶ τὴ χάρι
 καὶ ποῖς τὰ ματῖα τὰ γλυκὰ, τὸ ἐλευθέρω ποδαίρι.
 Ἄλλος τὸν κατασπρω λιμῷ, τὰ ὄλαια μαλλια τῆς ;
 κ' ὄλοι μαζὺ τῆ θεϊκῆ, τῆ σπανία ὠμορφιά τῆς.
 Παίρνει τὸ λόγο ὁ βασιλεὺς ἀγῶς, συζητημένος
 κ' ἀπὸ μὴ τέτοια ὠμορφιά κ' ἐκείνος νικημένος
 τοὺς ἔφερωῖζει : «Ἡ κορασιὸ ποῦ βλέπετε μαζὶ σὰς
 θύνα βασιλίσσα σαρ ζῶ δική μου καὶ δική σας !»

Ζάννης 1895 Διονύσιος Δ. Ἠλιακόπουλος

ΕΙΣ ΑΠΕΙΡΟΝ Ο.ΝΟΠΤΗΝ

Λίγο, λίγο τί τὸ πίνει,
 φίλατε μου Γιαννάκι ;
 Τί τὸ βλέπετε καὶ τ' ἀμύνει ;
 ὡς νὰ ἦταν γυμνασιὸ ;
 Δὸς του μὴ νὰ πῆ κάττω,
 ναυῶ ἢ κορυφὴ τὸν πάτο !
 Ὡς τὸ μικρὸ ποτήρι βάζεις ;
 Ἔτσι χάνεις τὸν καιρὸ.
 Πρέπει νὰ τὸ καταβάζεις
 καθὼς πίνουν τὸ νερὸ.
 Δὸς του μὴ νὰ πῆ κάττω,
 Ναυῶ ἢ κορυφὴ τὸν πάτο !
 Ὅλοι πίνουν καὶ φωνάζουν,
 Σὺ λοιπὸν τί σιωπᾷς ;
 Τὸ ποτήρι τους ἀδειάζουν,
 σὺ μονάχι τὸ κενεῖς ;
 Δὸς του μὴ νὰ πῆ κάττω,
 ναυῶ ἢ κορυφὴ τὸν πάτο !

(Δυγιά)

Ἐάν θέλεις ν' ἀποδείξεις,
 φίλε, ὅτι μ' ἀγαπάς,
 πρέπει ὄλα νὰ τὸ σφῆξς
 τὸ ποτήρι ποὺ κενεῖς ;
 Δὸς του μὴ νὰ πῆ κάττω,
 ναυῶ ἢ κορυφὴ τὸν πάτο !
 Ὅτι τὸ κρασί εὐφραίνει
 τόνον εἶναι φανερό.
 Μόν ὁ γάιδαρος χορταίνει
 καὶ τὸ βῆδι μὲ νερὸ.
 Δὸς του μὴ νὰ πῆ κάττω,
 ναυῶ ἢ κορυφὴ τὸν πάτο !
 Πῖνε, πῖνε ὅ τὴ ζωὴ σου,
 κ' ἂν μεθύεις Γιαννάκι,
 πέσε ξιπίλωσε, κομψίτου,
 καὶ σὺ καθεὶ τὸ κακό.
 Δὸς του μὴ νὰ πῆ κάττω,
 ναυῶ ἢ κορυφὴ τὸν πάτο !

Α. Κατακουζίνος

θος. Τὴν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸν διπλομάστον, τὴν ἀγόρασε ἕνα πολιτικῶν,
 ὅπου εἶδε ἔορτας ὀργασιασινὰς. Τὰ μαργαριτορένια δονατικά τῆς
 χορευτικὰ ἔξεκοκαλιουν ἐπιμελῶς ; ὅλην τὴν περιουσίαν ποῦ εἶχε
 ἀποκήσθη ὁ Γερμανὸς «κατασκευαστῆς» κλειδοκυβέλων καὶ προμη-
 θευτῆς ἐρυσθῶν μηχανῶν δι' ὄλα τὰ Κρήτη, μὲ τὴν μάγκαν τοῦ
 ἐργαστασίου του ἐπ' αὐτῶν. Ἡ χορευτρία ἀφροῦ τὸν ἐμάθησε, τὸν ἐ-
 κατέλειψε διὰ ν' ἀκολούθησῃ καποῖνον νεόνεον. Ὁ ἀπαρηγόρητος Το-
 βίας ἔπεσε εἰς τὸν Σηκουάναν καὶ ἐπνίγη...
 * * *

Ἡ ἱστορία τῆς εὐφροδῆς μηχανῆς : ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα εἶχε ἀελίδας,
 φρένας, ἰδιὰς κατὰ τὰ πρόβατα ἐπὶ τῆς λειτουργίας τῆς. Αἱ ἀελίδες
 αὐταὶ θὰ ἠμποροῦσαν νὰ συνοψισθοῦν εἰς ἄλλο ἄρθρον μὲ τὸν τί-
 τλον «Ἡ λαμπρότης καὶ αἱ δικαστικαὶ πλάναι». Διότι εἶνε, ἄλλο-
 μωνον, ἱστορικῶς ἐξηρηβατωμένον ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκαταομή-
 θησαν αἱ ἄνθρωποι ἐνελεῶς ἀθφοί. Περί ὄλων αὐτῶν ὄμως εἰς τὸ
 προσεχὲς φύλλον. Δαναός

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΟΣ

Η ΖΩΗ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΧΙΟΝΙ

Ἄνθρωποι ἐναφιασμένοι ὅσο χιόνι ἐπὶ ἡμέρας.—Πῶς ζοῦ-
 ὄταν, τί ἠδύοντο, πῶς τοὺς βρῆκαν.—Ζεῖν ἄλλα καὶ
 ἄδρικτὰ πῖνα.—Τὰ πρόβατα.

Ἡ ζωὴ κάτω ἀπὸ τὸ χιόνι !...
 Τὸ σπῆμα μᾶς δὲν εἶνε βέβαια καὶ τόσον ἀνεπίκαιρον.
 Μόλις μᾶς ἄφρσεν ὁ χειμῶν, ἀφροῦ ἔβρεξε, ἐφύσησεν, ἐχιόνισε.
 Ἀπὸ τὸ Ἄγγλικὸν λοιπὸν περιοδικὸν «Τιτ-Μίτσο», μεταφράσαμε
 τὰ κάτωθι ἀξιοπεριεργὰ, περὶ ἀνθρώπων ταφέντων ὑπὸ τὰς γιούνας
 ἐπὶ ἡμέρας χωρὶς νὰ κάθουν τίποτε :
 Κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1708-1709 ὅστις ὄληξε δριμύτατος, μὴ
 φτωχὴ γυναικοῦλα, ποῦ κατοικοῦσε ἀπὸ πέριξ τοῦ Ζερβίλ, εἶχε
 λιποῦ εἰς μίαν γειτονίαν πολίχνην, γὰ νὰ πούλησῃ ἕνα κομμάτι
 λινοῦ ὄρασματος. Κατὰ τὴν ἐπιανόδον τῆς κατελήθη ὑπὸ αἰφνυδίας
 ἀδιαθεσίας καὶ κατέφυε εἰς μίαν πλοσίον ἐβρισκομένην οἰκίαν, ὅπου
 τὴν ἐπεριποιήθησαν. Ἐπειδὴ ὄμως δὲ μπορούσε καὶ νὰ διαυτε-
 ρεῖσῃ ἐκεῖ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τῆς. Προχώρησε ἀρκετὰ κ'
 ἔβαρνα τῆς ἦλθε νέα ἀδυναμία. Μὴ δυναμένη νὰ βαδίσει τότε, ἐ-
 πλώθηκε ν' ἀναπαυθῆ πλατὶ σ' ἕνα φράχτη. Εἶχε ὄμως ἀρχίσει
 νὰ πέφτῃ χιόνι, τὸ ὅποιον ἐγένετο ἀπὸ στιγμῆς ; σὲ στιγμὴν πλέον πυκνὸ.
 Ἡ ἀρρωστὴ γυναικὴ ἀποκοιμήθη καὶ τὸ χιόνι τὴν ἐσκέπτεσε σιγ-
 σιγὰ δολοκλήρη !
 Ἐφασσε τέλος ἡ νύκτα. Ἡ ἀρρωστὴ χωρική ἐκοιμάτο ἀκόμη.
 Παχὺ, λευκὸ στρώμα χιόνιος τὴν ἐκάλυπτεν δολοκλήρον. Εἶχεν ἐνα-
 φιασθῆ κυριολεκτικῶς !
 Καὶ τώρα πόσο νομίζετε
 ὅτι ἔφησε θαμνὴν μέσα στὸ
 χιόνι ; Ἐπὶ ἐπτά, ἄριθμ. (7),
 ἡμέρας ! εἶνε ἀπίστευτον, ἄλλα
 καὶ ἀληθιστοτον.

Στὸ χωριὸ τῆς ἀρχιαννῶν
 ἀνησυχοῦν. Ἐρεῖνταισιν παν-
 τῶν, ἐφθασαν καὶ στὸ φρά-
 χτη, ὅπου τὴν εἶχε ἰδεῖ κά-
 ποιος νὰ πλავιᾷ καὶ ἐσκα-
 πων. Φαντασθῆτε τώρα πόσο
 κατεπλήγησαν ὅταν τὴν βρῆ-
 κανεκεῖ, κάτω ἀπὸ δολοκλήρον
 σπιθαμῶν χιονοστρώμα ! Ἡ
 δυστυχὴ χωρική ἐζησεν ἐκεῖ
 μέσα ὀλοκλήρη ἐβρομάδα, μὴ
 δυναμένη νὰ ἐξελεθῇ λόγῳ τῶν
 βάρους τῆς χιόνιος ποῦ τὴν
 ἐσκέπαζε. Γὰ νὰ μὴ ἀποῦ
 θάνη τῆς πῖνας εἶχε καταφάγει τὰ ρουχὰ τῆς !

Στοὺς συγχωριτῆς τῆς διηγήθη ὅτι δὲν ἐφύσησε καθόλου κάτω
 ἀπὸ τὸ χιόνι. Ζοῦσε ἀνετος καὶ μόνον ἡ πῖνα τὴν ἐβιάσινε...
 Ὅμοια περιπέτεια συνέβη κατὰ τὸ 1790 εἰς τὴν Ἐλισβετ Γουδ-
 κοκ. Μετέβριναν ἐριστοὺ ἀπὸ τὸ Ἰαπριχον σπὴν Καναβοβόμια
 ἐπιανερχομένη ἐκ τῆς ἐμπορικῆς πανηγύρεως, ὅταν ἔβαρνα, τὸ ἀλόγῳ
 τῆς ἀφηνίασε, τὴν ἐφριξε κάτω καὶ ἐφυγε καλπάζων. Ἡ ἀτυχὴ
 γυναικὴ ἔμεινε ἐτοι καταμοεθῆ ; τοῦ δρόμου, ἐφ ἔχιόνιζε. Δὲν ἀρρησε
 δὲ νὰ τὴν καλύψῃ καὶ αὐτὴν π-χιτίστον στρώμα χιόνιος καὶ νὰ τὴν
 ἐναφιασθῇ. Πρὶν ὄμως συμβῆ αὐτὸ ἐπρόλαβε νὰ κόψῃ ἕνα κλαδί
 ἀπὸ ἕνα θάμνον, νὰ δεθῇ σ' αὐτὸ τὸ μαντήλι τῆς καὶ νὰ τὸ κρατήσῃ
 ψηλά, ὅπως ὅποτε νὰ φαίνεται οἷον σινιάλο καὶ ὅταν τὸ χιόνι τὴν
 ἐκάλυψε. Εἰς τὴν λευκὴν τῆς αὐτὴν φυλακὴν ἡ Γουδκοκ ἔμεινε
 ὀκτὼ ἡμέρας !..

Καθ' ὄλον αὐτὸ τὸ διάστημα διετήρησε ὄλας τῆς τὸς αἰσθήσεις.
 Εἶχε συνειδητῶν παντὸς ὅ, τι συνέβαινε γύρω τῆς, ἄκουε καθάρῳ
 τοὺς κἀδῶνας τοῦ πλησίον ὅταν χυποῦσαν καὶ τὸς φωνῶν τῶν
 διερχομένων ἐκ τῆς ὁδοῦ ἀληθῶν ἀβήγαντων. Εἰς μίτην ὄμως ἐφώ-
 ναζεν. Κανεὶς δὲν ἔσπευσε εἰς βοήθειαν τῆς, διότι αἱ φωναὶ τῆς δὲν
 ἠκούοντο.
 Τέλος κάποιος ἀγρόνομος παρετήρησε τὸ σινιάλο τῆς ἐπίνω ἀπὸ
 τὸ χιόνι, ἐσκαψεν καὶ τὴν βρῆκαν, ὅσων ἐξαντλημένη ὅποτε δὲν
 ἠδυνήθη ἔκτοτε νὰ ἐπαυατήσῃ τὰς δυναμείας τῆς καὶ ἀπέθανε τὴν
 13ην Ἰουλίου τοῦ αὐτοῦ ἐτους. Καθ' ὄλον τὸ διάστημα τοῦ ἀναπα-
 σμοῦ τῆς ἐτρέφετο διὰ χιόνιος !
 Ἀφηγοῦνται ἐπὶ πλέον ὅτι δύο πρόβατα, ἀφροῦ ἐτάφησαν ὑπὸ τὴν
 χιόνια ἐπὶ τριάντων τέσσαρας ἡμέρας καὶ δὲν ἔφαγαν τίποτε ἄλλο
 ἀπὸ χιόνι, διετήρησαν τὸσον ἀκμιαὶς τὸς δυναμείας του, ὅστε ἠμ-
 πόρσαν νὰ ἐξέλθουν μόνα τουν τοῦ τάφου του αὐτοῦ, χωρὶς καμ-
 μίαν βοήθειαν, ὅταν τὸ χιόνι ἄρχισε νὰ λυθῇ. Σχετικὸν γεγονός
 περιεργότατον, συνέβη ἐπτάκοσος σπὴν Ἀμερική.
 Δύο νεοί, ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ, ἐπίστρεφαν στὸ χωριὸ του, ὅταν
 ἔβαρνα κατελήθησαν στὸ δρόμον ἀπὸ χιονοστρώβιλον. Μὴ δυναμένοι
 νὰ προχωρήσουν κατέφυγαν εἰς ἕνα χῶρον ἐσκαμμένον, ὅπου μετ'
 ὄλας τῆς χιόνιος τῆς ἔθαψε κυριολεκτικῶς. Ὅταν μετὰ εἰκοσιτέ-
 σσας ὄρας ἀνεκαλύφθη τὸ καταφύγιόν του, ὁ νεὸς ἀνευρέθη ἀνα-
 πνέων εἰστέ, ἡ ἀδελφὴ του ὄμως εἶχεν ἀποθάνῃ ἐκ τοῦ ψύχους καὶ
 τοῦ φόβου !... Ἐρανδιῆς